

Der blev i det samme banket paa Døren fra Gangen ind til Arbejdsværelset. Og som skudt ud af en Kanon tumlede Ivan ind med sin store Dokumentmappe under Armen.

Han bragte Blomster og Bud fra Jakobe og tilføjede paa egen Haand en Hilsen fra Svigerforældrene for at faa Lejlighed til at sige Per den Behagelighed, at disse havde været særdeles glade ved at se ham igen. Dette var iøvrigt ikke usandt. Navnlig havde Philip Salomon været overrasket over, som Per havde udviklet sig. Den formkorrekte Børsmatador, der fra hint ungdommelige Kapløb gennem Dyrehaven og fra lignende Scener havde bevaret et alt andet end lovende Indtryk af sin tilkommende Svigersøn og egentlig troet, at han aldrig nogensinde vilde blive rigtig voksen, havde glædet sig meget over at mærke, hvor hans Væsen var bleven afslebet, hans Tale og hele Fremtræden behersket, næsten dæmpet.

»Men nu til Forretningerne!« sagde Per, der stadig gik halvpaaklædt omkring med nedhængende Bukseseler og den ene Kind indsæbet.

»Ja — til Forretningerne!« gentog Ivan mat og kastede sig uroligt i en Stol, mens han tog sig til Halsen, som om der pludselig var noget, der klemte ham i Struben. Han vidste ikke, paa hvad Maade han skulde faa det sagt til Per, hvor slet hans Sag i Øjeblikket stod, og forberede ham